

Svátek Křtu Páně

11. ledna 2026

Svátkem Křtu Páně uzavíráme vánoční dobu. Nejde však o pouhou liturgickou tečku, ale o **radostnou zprávu**, která se přímo dotýká každého z nás. Křest Ježíše v Jordánu totiž není jen událostí z jeho života, je **zjevením toho, kým je Bůh a kým se díky Bohu může stát člověk**.

Evangelium popisuje okamžik, kdy se nad Ježíšem otevírá nebe, zaznívá Otcův hlas a Duch sestupuje v podobě holubice. Jde o plné zjevení Boží slávy. Zároveň však nejde o něco, co by se týkalo pouze Ježíše. Právě naopak: **to, co se zjevilo na Kristu, se chce zjevovat i na nás**.

Každý pokřtěný člověk je Božím dítětem. Ne symbolicky, ne podmíněně, ale skutečně. Křtem patříme Bohu, a toto patření je **nezrušitelné**, přesahuje hranice času i smrti. Křest v nás zanechává znamení, které není možné vymazat, ani zpochybnit. I když člověk selhává, i když se vzdaluje, jeho identita Božího dítěte zůstává.

Z této identity vyplývá také účast na Kristově poslání. Křesťan nepatří Kristu jen „soukromě“, ale podílí se na jeho **trojím poslání: kněžském, prorockém a královském**.

Být knězem v každodenním životě neznamená vykonávat liturgické úkony, ale **přinášet Bohu svůj život** (práci, vztahy, radosti i zranění). Znamená to žít tak, aby se i obyčejné věci stávaly prostorem setkání s Bohem.

Prorocký rozměr křtu se neprojevuje především hlasitými slovy, ale **pravdivým životem**. Prorokem je ten, kdo svým jednáním ukazuje, že pravda, spravedlnost a milosrdenství nejsou prázdné pojmy, ale životní postoje.

Královská služba pak neznamená vládu nad druhými, nýbrž **svobodu od toho, co člověka zotročuje** (od strachu, sobectví, závislosti). Je to schopnost sloužit, nikoli ovládat.

Jak to všechno žít konkrétně? Evangelium naznačuje tři jednoduché, ale náročné kroky.

První: **poznávat Krista**. Ne povrchně, ale stále hlouběji. Skrze evangelium, modlitbu, ticho i otázky. Člověk nemůže následovat někoho, koho nezná.

Druhý: **nechat se Kristem milovat**. To je často těžší než aktivita. Dovolit Bohu, aby vstupoval do našich slabostí a proměňoval nás zevnitř, nikoli jen skrze výkon.

A třetí: **následovat Krista**. Ne abstraktně, ale v konkrétních rozhodnutích každého dne. V tom, jak mluvíme, jak jednáme, jak zacházíme s druhými.

Svátkem Křtu Páně si připomínáme, že křesťanství nezačíná příkazem, ale **darovanou identitou**. Jsme Boží děti. Patříme Kristu. A Boží sláva (tak jako tehdy nad Jordánem) se chce zjevovat i skrze náš život.

Zkuste se v těchto dnech vrátit ke svému křtu docela prakticky: podívejte se na svůj křestní list, najděte si fotografii, popovídejte si s rodiči nebo kmotry o tom, jaké to tehdy bylo a proč vás nechali pokřtít. Nejde o nostalgii, ale o připomenutí, že náš vztah s Bohem má svůj začátek...a že tento začátek stále trvá. Bohu Díky!